

ЩЕ ДОВГО БУДУ ПАМ'ЯТАТИ...

Знайома стежечка поміж гаражами,
В буденних справах неквапом іду по ній,
Домашній пес з короткими ногами
Підбіг обнюхати, кумедний і рябий.

Дивлюсь – гараж відкритий, біля нього
Вузька компанія влаштовує пікнік.
Вітаюсь, придивляюсь до одного –
Це ж учень мій, бач, не впізнаю віддалік.

Назад через годину повертаюсь,
Від барбекю у хлопців стелеться димок,
Поговорити хочуть – зупиняюсь,
І вже розмова точиться, немов струмок.

Один із них – це Єлисеєв Женя,
Мене, учителя, все хоче пригостить,
Поклав вже тридцять три роки в кишеню,
Кажу йому: – Здоровим будь і хай щастить!

Він зголосився провести до дому,
За це йому я збірку підписав віршів...
Добро добром відплатиш, всім відомо –
Не жаль років, які пішли на школярів!

Ще довго буду, мабуть, пам'ятати

Цей несподіваний для мене епізод,
Життя моє на них було багате,
Тепер, як рій бджолиний їхній хоровод.

Дата написання вірша: 2022-10-22